

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Balázs István Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Balázs István ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe; Cg.; adószáma:) felperesnek, a Farkas és Nagy Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Nagy Zsolt ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe; Cg.; adószáma:.) alperes ellen, 74 418 Ft fuvardíj és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2010. június 16-án meghozott 5.G.40.151/2009/16. számú ítélete ellen, az alperes részéről 17. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6250 (Hatezer-kettőszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 16. sorszámon meghozott ítéletében az alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 74 418 Ft nemzetközi fuvardíjat és annak az ítélete rendelkező részében részletezettek szerinti késedelmi kamatát, továbbá 19 500 Ft perköltséget, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes az alperes megbízásából szendvicspaneleket fuvarozott az ...ibólra, a K Kft. telephelyére.

A felperesnek küldött „fuvarmegbízáson” az alperes feltüntette, hogy az áru sérülékeny, élvédő használata kötelező.

....ban a küldemény felrakását és az élvédők elhelyezését a feladó, a felrakott rakomány rögzítését pedig a felperes gépkocsivezetője végezte a feladó alkalmazottainak felügyelete és ellenőrzése mellett.

A rakomány egy része a szállítás során megsérült. A kiszolgáltatáskor - 2008. december 20-án - felvett jegyzőkönyv szerint a sérülések többsége a helytelen rakodás és rögzítés következménye volt. A jegyzőkönyv tartalmazta továbbá, hogy a (le)rakodás megkezdésekor a spaniferek (hevederek) lazák voltak, a rakomány azonban nem volt elcsúszva.

A címzetthez sérülten érkezett panelek pótlásával összefüggésben az alperes megbízójának 74 418 Ft többletköltsége merült fel, amelyet az alperes a megbízójának megtérített. Erre tekintettel az alperes a felperes fuvardíj-követelésébe a hivatkozott összeget beszámította és a felperesnek járó fuvardíjat csak a 74 418 Ft-tal csökkentett, 179 790 Ft összegben fizette meg.

A felperes a keresetében az alperes által visszatartott 74 418 Ft fuvardíj és annak 2009. február 7-től a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres szorzatának megfelelő mértékű késedelmi kamatának megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

A kár bekövetkezését nem vitatta, azonban állította, hogy a rakomány sérülését a feladó által elvégzett felrakás nem megfelelő volta okozta, ezért az 1971. évi 3. tvr-rel kihirdetett Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Egyezmény (a továbbiakban: CMR.) 17. cikkének 4/c pontja alapján ő mentesül a felelősség alól. Erre tekintettel viszont az alperes a szerződésben kikötött fuvardíj teljes összegét köteles részére megfizetni.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Állította, hogy a felperes által fuvarozott áru sérülésével okozati összefüggésben felmerült kárát jogszerűen számította be a felperesnek járó fuvardíj összegébe, ezért a felperes keresete alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a követelés tőkeösszege tekintetében teljes egészében, a késedelmi kamat-igény tekintetében pedig részben találta alaposnak.

Az eljárás során kihallgatott gépkocsivezető tanúvallomása, valamint a rakomány felrakását végző olasz cég 2010. május 20-án adott írásbeli nyilatkozata alapján bizonyítottnak fogadta el a felperesnek azt az állítását, hogy a perbeli esetben a küldemény felrakását a feladó végezte. Erre tekintettel pedig - figyelemmel a CMR. 18. cikkének 2. pontjában foglaltakra - az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a rakomány sérülése nem a felrakással állt összefüggésben. Az alperes azonban az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, amely a jelen esetben azzal a következménnyel járt, hogy a felperes mentesült az áru megsérüléséből eredő felelősség alól, amelyre tekintettel az alperes a fuvardíj teljes összegét köteles részére megfizetni.

A tőketartozás után fizetendő késedelmi kamat mértékét azonban az elsőfokú bíróság - a keresetben foglaltaktól eltérően - a Ptk. 301/A.§-ában meghatározott mértékben határozta meg, amely döntését azzal indokolta, hogy a jogszabályban meghatározottnál magasabb mértékű késedelmi kamat kikötését a felperes a perben nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak részben történő megváltoztatását és a felperes teljes keresetének elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok téves értékelésével állapította meg, hogy a felperes mentesült a küldemény megsérüléséből származó kár megtérítésének felelőssége alól.

Az árut feladó olasz cég írásbeli nyilatkozata és az eljárás során kihallgatott gépkocsivezető tanúvallomása alapján ugyanis - megítélése szerint - helyesen azt kellett volna megállapítani, hogy a felperes gépkocsivezetője a rakományt nem megfelelően rögzítette és az áru sérülése emiatt következett be.

Ezt a megállapítást támasztotta alá - véleménye szerint - az is, hogy „a felperes nemzetközi felelősségbiztosítási szerződése alapján az Biztosító Zrt. a felperes részére a felmerült kárt megtérítette, melyre azonban csak a felperes közreható magatartása esetén kerülhetett sor”.

Hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy a felperes a fuvarlevélen az áru csomagolásával kapcsolatosan fenntartást nem jegyzett fel, ezért - a CMR. 9. cikkének 2. pontja alapján - azt kellett vélelmezni, hogy az áru és annak csomagolása a feladáskor megfelelő állapotban volt.

A felperest tehát felelősség terheli a fuvarozás során a küldeményben bekövetkezett sérülésért, amelyre tekintettel az alperes a sérüléssel összefüggésben felmerült többletköltségét jogszerűen számította be a felperes fuvardíj-követelésébe.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytállóak voltak az abból levont jogi következtetései is. Megjegyezte, hogy a CMR. 9. cikkének 2. pontja alapján a fuvarozót csak akkor terheli felelősség, ha a felrakodás hibái szemmel láthatóak voltak. A jelen esetben azonban a rakományra a feladó által biztosított élvédők felkerültek, a spaniferek kellően feszesek voltak, amelyet a feladó megbízottja ellenőrzött, ezért a gépkocsivezetőnek nem volt indoka a rakodással kapcsolatosan a fuvarlevélre fenntartást feljegyezni.

A felperes állítása szerint alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében a biztosító teljesítésére is, mivel a jelen ügy megítélése szempontjából érdektelen, hogy a károsult igényével összefüggésben a biztosító milyen jogi álláspontot képviselt.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítéletábra az alperes fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja, valamint a (2), (3) és (4) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes késedelmi kamat-követelését részben elutasító rendelkezése ellen. Ezért az ítéletnek ez a rendelkezése a Pp. 228.§ (3) és (4) bekezdése jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően csak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Ennek eredményeként pedig az ítéletábra azt állapította meg, hogy az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a felek jogvitájának megalapozott elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta, azt helyesen állapította meg és helytállóak voltak az így megállapított tényállásból levont jogi következtetései is. Ugyancsak helytállóak voltak az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási teherrel, valamint a bizonyítatlanság jogkövetkezményeivel kapcsolatos megállapításai is.

Az alperes fellebbezésében előadottak ugyanakkor nem szolgálhattak kellő alappal az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértés nélkül meghozott, az irányadó anyagi jogi jogszabályoknak mindenben megfelelő, kellően megindokolt ítélet megváltoztatásához, vagy hatályon kívül helyezéséhez.

Ezért az ítélet tábla - az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve - az ítélet fellebbezett rendelkezését a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

A fellebbezésben előadottakra hivatkozással az ítélet tábla a következőkre mutat rá:

A feladó cég 2010. május 20-án keltezett írásbeli nyilatkozata, a felperes gépkocsivezetőjének 2008. december 22-én készített írásbeli beszámolója és a peres eljárás során tett tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan, a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a perbeli esetben a küldemény felrakását - a felperes gépkocsivezetőjének jelenlétében ugyan, azonban - a feladó végezte.

Az a tény pedig, hogy a már felrakott áru rögzítésében - a hevederek (spaniferek) megfeszítésében - már tevékenyen részt vett a felperes gépkocsivezetője is - ellentétben az alperes fellebbezésében előadottakkal - nem értékelhető akként, hogy az áru felrakását a fuvarozó felperes végezte. Mivel az áru felrakását a feladó végezte - figyelemmel a CMR. 18. cikkének 2. pontjában foglaltakra - törvényi vélelem szól amellett, hogy az árunak a kiszolgáltatáskor tapasztalt sérülése a feladó tevékenységével okozati összefüggésben következett be, amely vélelmet már az alperesnek kellett (volna) megdöntenie azzal, hogy bizonyítania kellett volna, hogy az áru sérülése nem a felperes által hivatkozott CMR. 17. cikkének 4/c. pontja alapján következett be. Az elsőfokú bíróság azonban helytállóan állapította meg, hogy az alperes a CMR 18. cikkének 2. pontjában megállapított vélelmet nem tudta megdönteni.

Az alperes ezzel kapcsolatos állításait sem az eljárás során csatolt okiratok, sem a gépkocsivezető tanúvallomása kétséget kizáróan nem támasztották alá.

A kiszolgáltatáskor felvett jegyzőkönyvben rögzített abból a megállapításból ugyanakkor, hogy „a rakomány nem volt elcsúszva” arra lehet következtetni, hogy a sérülést nem a rakomány szakszerűtlen rögzítése, hanem a szendvicspanelek nem megfelelő élvédelme okozta, amelyért a felelősség az élvédőket felhelyező és a hevederek feszességét, megfelelő helyen történt elhelyezését ellenőrző feladót terhelte.

Nem volt alkalmas a CMR 18. cikkének 2. pontjában megállapított vélelem megdöntésére az alperesnek az a hivatkozása sem, hogy a felperes felelősségbiztosítója a perbeli káresemény kapcsán „a felperes részére” kifizetést teljesített. Önmagában abból a tényből ugyanis, hogy a felperes biztosítója a perbeli káresemény kapcsán a felperes helyett - tehát nem a felperes részére - a károsult C Kft. felé kifizetést teljesített, megalapozottan nem lehet levonni azt a következtetést, hogy a kár bekövetkezéséért a felperest terhelte a felelősség, figyelemmel arra a körülményre is, hogy az iratokhoz (a 7. sorszámú felperesi beadvány mellékleteként) csatolt kárbejelentőben a felperes maga úgy nyilatkozott, hogy a bekövetkezett kárért nem ismeri el a felelősségét.

Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében a CMR. 9. cikkének 2. bekezdésére is. A felrakás hiányossága (az élek nem megfelelő védelme) ugyanis a felperes gépkocsivezetője számára szükségszerűen nem volt felismerhető. Annak hiányában pedig a gépkocsivezetőnek nem volt oka arra, hogy azzal összefüggő - esetleges - fenntartást jegyezzen fel a fuvarlevélre.

Az alperes fellebbezése tehát eredménytelen volt. Ezért az alperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából és a lerótt fellebbezési eljárási illetékből eredő saját másodfokú perköltségeit a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni, továbbá köteles megtéríteni a felperes számára a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában, az (5) bekezdésben, valamint a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével.

Debrecen, 2011. június 14.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-